

Prima instanță: Judecătoria Centru mun. Chișinău (jud. A. Cucerescu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, A. Anton, V. Cotorobai)

Î N C H E I E R E

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Postolachi Nicolae,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Postolachi Nicolae împotriva Întreprinderii de Stat „Gările și Stațiile Auto” cu privire la anularea ordinului de sancționare disciplinară, încasarea prejudiciului material, moral și cheltuielile de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Postolachi Nicolae și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 iulie 2016,

c o n s t a t ă :

La 16 mai 2016, Postolachi Nicolae s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Întreprinderea de Stat „Gările și Stațiile Auto” privind anularea ordinului de sancționare disciplinară, încasarea prejudiciului material, moral și cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în luna octombrie 2015 a fost angajat în calitate de juristconsult la Întreprinderea de Stat „Gările și Stațiile Auto”. Din acel moment și-a îndeplinit în mod corespunzător însărcinările acordate, iar careva pretenții din partea angajatorului referitor la activitatea sa nu au fost până în luna aprilie 2016.

Afirmă că din luna aprilie 2016 au început persecutări sub diferite forme din partea administratorului Întreprinderii de Stat „Gările și Stațiile Auto” pentru neîndeplinirea unor indicații ilegale. Totodată a fost înștiințat că pentru neîndeplinirea acestora va fi sancționat drastic.

Astfel, la 22 aprilie 2016 administrația Întreprinderii de Stat „Gările și Stațiile Auto” a emis ordinul nr. 115-p/a, prin care reclamantul a fost sancționat disciplinar

cu mustrare. Potrivit pct. 2 din ordinul contestat, pe parcursul unui an din ziua aplicării sancțiunii disciplinare, nu va aplica persoanei sancționate stimulări pentru succese în muncă.

Relevă că angajatorul a constatat în calitate de abatere încălcarea atribuțiilor de funcție din fișa postului și anume prevederile pct. pct. 13.1, 13.2.

Explică reclamantul că nu îi sunt cunoscute prevederile pct. 13.1, 13.2, care au servit temei pentru emiterea ordinului sus menționat. Astfel, consideră că a fost sancționat pentru presupusa nerespectare a unor atribuții care nu i-au fost aduse la cunoștință.

Totodată, conform ordinului drept temei de atragere la răspundere a servit raportul nr. 300 din 22 aprilie 2016 întocmit de Apostol Dorin, șef direcția management procesului tehnologic, act al administrației care de asemenea nu i-a fost adus la cunoștință, reclamantul fiind lipsit de dreptul de a prezenta contraargumente și probe în vederea apărării sale.

Opinează reclamantul că a fost sancționat pentru o încălcare necunoscută, constatată într-un raport, care nu i-a fost prezentat, acțiunile date constituind încălcarea atribuțiilor de serviciu în baza unei fișe de post, care la fel nu i-a fost adusă la cunoștință.

Susține că ordinul contestat a fost aplicat cu efect retroactiv, deoarece la data de 10 mai 2016 i s-a achitat salariul pentru întreaga lună aprilie 2016, cu toate că ordinul de sancționare își producea efectele din ziua imediat următoare și anume din 25 aprilie 2016.

Invocă că în urma persecutării de către administrație pe parcursul unei luni în prezența angajaților, i-a fost ponegrită imaginea sa în fața acestora și i s-a cauzat suferințe psihice enorme.

Solicită reclamantul anularea ordinului nr. 115-p/a din 22 aprilie 2016, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei de 18 208, 00 cu titlu de stimulări pentru succes din data emiterii ordinului, a penalităților pentru reținerea ilegală a stimulărilor pentru succes în muncă reținute ilegal în mărime de 606, 53 lei, prejudiciului moral cauzat în mărime de 20 000 lei și cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28 iulie 2016 a fost respinsă acțiunea înaintată de Postolachi Nicolae, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 a fost respins apelul declarat de Postolachi Nicolae și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28 iulie 2016.

La data de 17 octombrie 2017 Postolachi Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere acțiunii.

În motivarea cererii de recurs a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată din următoarele considerente.

Menționează recurentul că instanțele ierarhic inferioare nu au stabilit esența încălcării dar s-a axat de a proba niște elemente și circumstanțe care în esență nu ar influența asupra fondului cauzei. Totodată acestea au trecut cu vederea faptul că sancțiunea disciplinară nu poate fi atacată concomitent cu sancțiunea pecuniară, ultima fiind interzisă de lege.

Afirmă că instanțele de judecată au lăsat fără examinare argumentul reclamantului/recurentului precum că nu a dat careva explicații până la aplicarea sancțiunii disciplinare, iar explicațiile anexate la materialele dosarului se referă la un alt caz.

Susține că atât hotărârea instanței de fond cât și decizia Curții de Apel Chișinău nu sunt argumentate, motivate și nu au puterea de convingere, fapt ce duce la anularea acestora.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 12 iulie 2017 (f.d.59), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 17 octombrie 2017, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Postolachi Nicolae, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de Procedură Civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de Procedură Civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de Procedură Civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de Procedură Civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Postolachi Nicolae nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de Procedură Civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Postolachi Nicolae, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu